

Kız ve Kelebek

Çınar BİBER

Kız ve Kelebek

Çınar BİBER

Maya, yanında bez çantası sallanarak bahçeye seğirtti. Sabah güneşi, sarı yaprak desenli gömleğini ısıtıyordu ve yeşil bir kurdele iki topuz saçını yerinde tutuyordu. Doğa günlüğüne çizim yapmayı çok severdi ve bugün bahçe sürprizlerle vızıldıyordu. Küçük bir uğur böceği kırmızı spor ayakkabısına kondu ve bir arı burnunun önünden vızıldayarak geçti. 'Görecek ne çok şey var!' diye fısıldadı Maya, günlüğünü açarak.

Uzun ayçiçeğinin yanında Maya bir yaprağın üzerinde tuhaf bir şey gördü. Küçük, yeşil bir kozaydı, minik bir fener gibi asılıydı. 'Büyükanne!' diye seslendi. 'Gel, bak!' Büyükannesi leylak rengi önlüğü ve yeşil lastik çizmeleriyle, cebinden bir mala uzanarak aceleyle yanına geldi. Yuvarlak gözlüklerini düzeltti ve gülümsedi. 'Bu bir kelebek kozası, Maya. İçeride harika bir şey oluyor.' Maya'nın koyu kahverengi gözleri hayretle kocaman açıldı.

Maya renkli kalemlerini çıkardı ve kozayı doğa günlüğüne çizmeye başladı. Yaprığı, sapı ve kozanın yüzeyindeki küçük tümsekleri çizdi. 'Yakında açılacak mı?' diye sordu. Büyükannesi nazikçe başını salladı. 'Kelebekler acele etmez, küçüğüm. Beklemeli ve izlemeliyiz.' Maya başını salladı ve yumuşak çimenlere oturdu, günlüğü dizlerinin üzerinde açtı. Beklemek zor geliyordu ama denemeye hazırdı.

Maya her sabah kahvaltıdan sonra kozayı ziyaret etti. İlk gün hiçbir şey olmadı. İkinci gün kaza birazcık kıpırdadı. 'Hareket ettiğini gördüm!' dedi Maya büyükannesine, sesi heyecanla dolup taşarak. Kıpırdayan kozayı çizdi, küçük hareket çizgileri ekledi. Büyükannesi omzunun üzerinden baktı. 'İyi bir gözlemcisin, Maya. Sabır, bir bahçıvanın en iyi arkadaşıdır.' Maya sırtıttı, ön dişlerinin arasındaki boşluk görüldü.

Üçüncü sabah Maya kozanın tepesinde küçük bir çatlak fark etti. Nefesini tuttu ve hiç kıpırdamadan oturdu. Yavaşça, tüylü koyu bir gövde açıklıktan dışarı itti. 'Büyükanne! Büyükanne!' diye yüksek sesle fısıldadı. 'Çıkıyor!' Büyükannesi parmak uçlarında yanına geldi, hasır şapkası sıcak ela gözlerine gölge düşürüyordu. 'Şşşt,' dedi yumuşakça. 'Bırak kendi işini yapsın. Bunu kendi başına yapması gerekiyor.' Maya başını salladı ve kılını bile kıpırdatmadı.

Kelebeğin kanatları buruşuk ve nemliydi, minik ıslak yapraklar gibi. Boş kozaya tutunmuş, dinleniyordu. Maya her ayrıntıyı çizdi: tüylü gövdeyi, ince antenleri, siyah damarlı ve kenarları boyunca beyaz benekli turuncu kanatları. 'Yorgun görünüyor,' diye fısıldadı. 'Kozadan çıkmak zor iştir,' dedi büyükannesi. 'Ama dinlenecek, kanatları kuruyacak ve güçlenecek. Güzel şeyler zaman alır.' Maya çizimine küçük bir kalp ekledi.

Maya kelebeęe yardım etmek istedi ama büyükannesinin sözlerini hatırladı. Çimenlerin üzerinde sessizce oturdu, doğa günlüğü açtı ve izledi. Kelebek kanatlarını birazcık, sonra biraz daha açtı. Her seferinde turuncu renkler daha da parlaklaştı. 'Yapabilirsin,' diye fısıldadı Maya. 'Acele etme.' Kelebek hiç acele ediyor gibi görünmüyordu. Dinlendi, açtı ve yeniden dinlendi, sanki ne yapacağını tam olarak biliyordu.

Öğleden sonra kelebeğin kanatları geniş ve parlak olmuştu, iki küçük güneş gibi parlıyordu. Maya ona Pip adını verdi. 'Merhaba, Pip,' dedi yumuşakça. Pip kanatlarını bir kez, iki kez çırttı, sonra havaya yükseldi. Maya sevinçle nefesini tuttu. Pip çiçeklerin üzerinde dans etti, mor bir çiçeğe, sonra sarı bir çiçeğe kondu. Maya Pip'in ilk uçuşunu çizdi, kelebeğin etrafına kıvrımlı çizgiler ve küçük yıldızlar ekledi.

Büyükanne iki bardak limonata getirdi ve çimenlerde Maya'nın yanına oturdu. 'Çok sabırlıydın,' dedi, gümüş örgüsü omzuna düşerek. 'Nasıl bu kadar hareketsiz kaldın?' Maya bir an düşündü. 'Sadece izlemeye devam ettim,' dedi. 'Ve çizmek yardımcı oldu. Doğa günlüğüm bütün hikâyeyle dolu!' Büyükannesine sayfaları gösterdi: koza, çatlak, buruşuk kanatlar ve ilk uçuş. Büyükanne gururla gülümsedi.

O akşam Maya Pip'i düşündü. 'Büyükanne,' diye sordu, 'Pip şimdi nerede yaşayacak?' Büyükannesi kelebeklerin içecek nektarı olan çiçeklere ve tırtıllarının yiyeceği yapraklara ihtiyacı olduğunu anlattı. 'Ama birçok bahçede sadece birkaç çeşit çiçek var,' dedi. 'Yerli çiçekler kelebekler için en iyi yuvadır.' Maya bahçesine yeni gözlerle baktı. 'O zaman daha fazla dikmeliyiz!' diye ilan etti. Büyükannesinin gülümseme çizgileri onayla kırıştı.

Ertesi sabah Maya ve büyükannesi bahçe merkezine gitti. Maya küçük bir sepet taşıdı ve yerli çiçekler seçti: mor koni çiçekleri, parlak siyah gözlü Susans ve yumuşak mavi asterler. 'Bunlar kelebekleri çok mutlu edecek,' dedi büyükannesi, Maya'ya bir mala uzatarak. Maya küçük çukurlar kazdı ve her bitkinin etrafındaki toprağı nazıkçe bastırdı. 'Pip bunlara bayılacak,' dedi, burnundaki çil toprakla tozlanmıştı. 'Pip'in arkadaşları da!'

Dikimden sonra her gün Maya yeni çiçekleri suladı ve kelebekleri kontrol etti. Büyüyen bitkileri doğa günlüğüne çizdi, küçük bir cetvelle ölçtü. 'Daha da uzuyorlar!' dedi büyükannesine. 'Tıpkı senin gibi,' dedi büyükannesi göz kırparak. 'Sabır ve özen canlıların büyümesine yardımcı olur.' Maya sessizliğe ve zamana ihtiyacı olan Pip'i düşündü. Şimdi çiçeklerin suya ve güneş ışığına ihtiyacı vardı. Beklemek onun en sevdiği kısım olmaya başlıyordu.

Güneşli bir sabah Maya tanıdık bir kanat çırpışı duydu. Pip geri dönmüştü! Kelebek mor bir koni çiçeğine kondu ve parlak turuncu kanatlarını açtı. 'Büyükanne! Pip geri geldi!' diye bağırdı Maya. Kısa süre sonra başka kelebekler de geldi, yeni açan çiçekler arasında dans ettiler. Maya hiç kıpırdamadan oturdu ve nektar içmelerini izledi. Hareketli, mutlu bahçeyi çizdi, sayfayı kanatlar ve taç yapraklarla doldurdu. 'Bahçemiz artık bir kelebek yuvası,' diye fısıldadı.

Büyükanne elinde malasıyla Maya'nın yanına oturdu. 'Biliyor musun,' dedi, 'sabır sadece beklemek değildir. Beklerken izlemek ve özen göstermektir. Bunu çok güzel yaptın.' Maya çizimler ve notlarla dolu doğa günlüğüne baktı. 'Güzel şeylerin zaman aldığını öğrendim,' dedi. 'Pip'in kanatları gibi. Ve benim gibi, büyümek gibi.' Büyükanne onu sıkıca kucakladı. Bahçe etraflarında yaşamla vızıldıyordu.

Maya doğa günlüğünü okuldaki sınıfıyla paylaşmaya karar verdi. Onlara Pip'in hikâyesini gösterdi: kozayı, yavaş çıkışı, ilk uçuşu ve yerli çiçekleri. 'Kelebeklerin yardımımıza ihtiyacı var,' dedi arkadaşlarına. 'Evde yerli çiçekler dikebiliriz!' Öğretmeni gülümsedi ve 'Ne harika bir fikir, Maya,' dedi. Maya parladı, ön dişleri arasındaki boşlukla gülümsemesi ışıldadı. Sabrından ve güzel, vızıldayan bahçesinden gurur duydu.

O akşam Maya güneş batarken bahçesinde oturdu. Pip koni çiçekleri arasında kanat çırpıp ve iki yeni kelebek yakınlarda dans etti. Maya doğa günlüğünü yeni bir sayfaya açtı ve yazdı: 'Güzel şeyler zaman alır. İzlemeye, beklemeye ve yardım etmeye devam edeceğim.' Altına küçük bir kelebek çizdi ve kitabı kapattı, içi sıcacık ve mutluydu. Doğa en iyi biz beklediğimizde, izlediğimizde ve yardım elimizi uzattığımızda işler.